

РЕШЕНИЕ

№ 134

гр. София, 07.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.12.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Николай Ангелов

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора Николова, като разгледа дело номер **9391** по описа за **2012** година докладвано от съдия Румяна Лилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 22786 от 01.10.2012 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от Събирателно дружество (СД) „Л.-Т., Т. и Сие”, вписано в Търговския регистър при Агенция по вписванията с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], район „Л.”,[жк], бл. 025, вх. А, ет. 7, ап. 20, представлявано от управителя Ц. М. Т., чрез процесуалния представител адв. И. А. И. от Софийската адвокатска колегия, срещу Съдебно решение без номер от 09.07.2012 г., постановено от Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 8 състав по нахд № 15411 по описа за 2011 г. С последното е потвърдено изцяло Наказателно постановление № 23-2302746 от 06.06.2011 г. (НП), издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” - С., с което на основание чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) на СД „Л.-Т., Т. и Сие” е наложена имуществена санкция в размер на 2000,00 (две хиляди) лв. за нарушение на чл. 128, т. 2 КТ, във връзка с чл. 270, ал. 3 КТ.

В касационната жалба се излагат съображения за неправилност и незаконосъобразност на съдебното решение, предмет на касационна проверка. Навеждат се касационни доводи за допуснати от въззивния съд нарушения на

материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила и несправедливост на наложеното наказание – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК).

Касаторът поддържа, че въззивният съд не обсъдил възраженията му досежно компетентността на органа, издател на спорното НП. Последното е незаконосъобразно дори само по причина издаването му от директора на Дирекция „Инспекция по труда – Софийска област”, което не е взето предвид от състава на СРС. Твърди, че изплащането на възнаграждението на работника П. е забавено, тъй като дружеството не е имало средства и възможност да изплати неговото възнаграждение поради икономическата криза. Заплатата на този работник е изплатена от управителя на дружеството Т., с лични средства, а не с такива на дружеството. Това се сочи като причина, поради която плащането не е отразено във ведомостта. На следващо място излага, че с НП е наложена имуществена санкция в размер по-висок от минималния, което е мотивирано от административнонаказващия орган (АНО) с обстоятелството, че по време на проверката са установени и други нарушения на трудовото законодателство, които са описани подробно в протокола за извършената проверка, което според касатора е недопустимо. Поддържа, че в случая за работника не са произтекли вредни последици. Предвид това следва да се приеме, че е налице маловажен случай по смисъла на чл. 415в КТ и да се определи имуществена санкция в минималния размер, предвиден в цитираната разпоредба. Въззивният съд е нарушил правата на касатора, тъй като по независещи от него причини не е могъл да докаже, че не е извършил нарушение на трудовото законодателство. Допуснатият при режим на довеждане свидетел работникът В. Г. П., за когото се твърди, че не е получил трудовото си възнаграждение, не е разпитан от съда. Същият не се е явил в съдебно заседание на 29.06.2012 г. поради служебна ангажираност. Районният съд не е отложил делото и по този начин не е дал възможност за неговия разпит. Предвид изложеното касаторът моли отмяната на обжалваното съдебно решение и отмяната на спорното НП. Иска също така присъждането на разноски за двете съдебни инстанции. Изложените в касационната жалба съображения за необоснованост на проверявания съдебен акт настоящият съд няма да обсъжда доколкото необосноваността не е касационно основание по чл. 348 НПК.

В проведеното по делото съдебно заседание касаторът СД „Л.-Т., Т. и Сие”, редовно призован, не изпраща представител за участие в производството.

Ответникът Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С., чрез процесуалния си представител юрк. С., оспорва жалбата. По същество моли да бъде отхвърлена, а обжалваното съдебно решение да бъде оставено в сила. Обръща внимание, че извършването на нарушението е безспорно установено и не се оспорва в касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването,

поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 23-2302746 от 06.06.2011 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област”, [населено място]. Не са изтекли както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

След обсъждане на събраните по делото писмени доказателства, въззивният съд е възприел за установена следната фактическа обстановка, въз основа на която е направил правния извод за законосъобразност на спорното НП и го е потвърдил изцяло, а именно:

На 05.04.2012 г. е извършена проверка по спазване на трудовото законодателство от Н. Н., младши инспектор в Дирекция „Инспекция по труда”, [населено място] на бирария „М.”, находяща се в[жк], Кооперативен пазар, стопанисван от СД „Л.-Т., Т. и Сие”. Същата е извършена и приключила на 11.04.2011 г. по представени в Дирекция „Инспекция по труда”, [населено място] документи на СД „Л.-Т., Т. и Сие”. По време на проверката е представена платежна ведомост за заплати за месец октомври 2010 г. Констатирано е от проверяващия, че липсва подпис на лицето В. Г. П. за изплащане на дължимото му възнаграждение за заеманата от него длъжност „готвач”. Към момента на проверката дружеството е извършвало съвместна дейност по управление на търговски обект – бирария „М.”. Съдът е приел за безспорно по делото, че СД „Л.-Т., Т. и Сие” не е заплатило към момента на проверката дължимото трудово възнаграждение на В. Г. Т. за месец октомври 2010 г. В представената ведомост няма подпис на лицето В. П., с който да се удостовери, че е извършено плащане на дължимата сума за месец октомври 2010 г. В присъствието на управителя на СД „Л.-Т., Т. и Сие” е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 23-2302746 от 12.04.2011 г. за нарушение на чл. 128, т. 2 КТ, във връзка с чл. 270, ал. 3 КТ. В законоустановения срок управителят на дружеството е подал от негово име писмени възражения срещу съставения акт, като е посочил, че възнаграждението е платено впоследствие. Съставено е НП за извършеното и описано в АУАН нарушение, с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2000,00 (две хиляди) лв., на основание чл. 414, ал. 1 КТ. Въз основа на представени Заповед № 0425 от 22.12.2010 г., Заповед № 3-0011 от 12.01.2010 г. и Заповед № ЧР 157 от 02.03.2011 г. и длъжностна характеристика въззивният съд е направил извод, че АУАН и НП са издадени от овластени за това лица.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са събрани и приети писмените доказателства, които се съдържат в административнонаказателната преписка и гласни доказателствени средства –показанията на Н. Н. (актосъставител в хода на административнонаказателното производство).

При така възприетата фактическа обстановка въз основа на събраните доказателства, въззивният съд е направил следните правни изводи:

При съставяне на АУАН и издаване на спорното НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да го опорочат или да доведат до ограничаване правото на защита на нарушителя. НП е издадено от компетентен орган

по смисъла на чл. 416, ал. 5 КТ, оправомощен със заповед. Актът за установяване на административно нарушение и НП са съобразени с изискванията на чл. 42, ал. 2 ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 ЗАНН, поради което няма формални основания за отмяна на НП. Съдът е съобразил разпоредбата на чл. 128, т. 2 КТ, която предвижда работодателят, в установените срокове, да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. Направил е извод, че от събраните гласни доказателствени средства, чрез разпита на Н. Н., както и от писмените доказателства, е установено, че към момента на извършване на проверката на СД „Л.-Т., Т. и Сие”, не е било изплатено трудово възнаграждение за месец октомври 2010 г. на В. П., работещ на длъжността „готвач” в бирария „М.”. Към момента на проверката този факт не се оспорва от жалбоподателя. Работодателят не е представил платежни документи за изплащане на трудово възнаграждение на посоченото лице, а в представената от дружеството разплащателна ведомост отсъства подпис на работещия, който да удостовери, че е изплатено дължимото му трудово възнаграждение. Предвид това, съдът е намерил, че с бездействието си работодателят е осъществил състава на нарушението, посочено в чл. 128, ал. 2 КТ. Поради обективния и безвиновен характер на отговорността на юридическите лица, съдът не е обсъдил субективната страна на деянието. Отчел е, че на основание чл. 414, ал. 1 КТ, наложената имуществена санкция в размер на 2000.00 (две хиляди) лв., е съобразена с чл. 27 ЗАНН. Обществената опасност на извършеното нарушение обуславя налагане на санкция малко над минималния размер. Въззивният съд е определил като неоснователно възражението на жалбоподателя за наличието на основания за приложението на чл. 415в КТ, тъй като липсват доказателства, които да удостоверяват извършването на последващо заплащане на дължимото възнаграждение. Предвид всичко изложено въззивният съд е намерил, че извършеното от СД „Л.-Т., Т. и Сие” нарушение е безспорно доказано и АНО правилно е ангажирал административнонаказателна отговорност на касатора като му е наложил имуществена санкция в размер от 2000,00 лв.

Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира, че постановеното от СРС съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно. Налице е наведеното касационно основание – наложеното наказание е несправедливо, което незаконосъобразно не е отчетено от състава на СРС. Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на акта, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 АПК. Именно в тези рамки в настоящия случай, съдът дължи произнасяне досежно съответствието на обжалваното решение със закона при проверката, която е длъжен да извърши съгласно чл. 218, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и предвид наведените касационни основания.

Въз основа на фактите, установени от въззивния съд и въпреки, че решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав, касационната инстанция намира, че изводите му за законосъобразност на спорното НП, с което се налага глоба в размер на 2000,00 (две хиляди) лв., са несъответни на обществената опасност на деянието и дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства. По силата на чл. 414, ал.1 КТ (в редакцията към датата на осъществяване на процесното нарушение), работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не

подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500,00 до 15000,00 лв. В настоящият случай съставът на касационния съд намира, че налагането на имуществена санкция в размер на 2000,00 лв. е несправедливо. Административнонаказващият орган е посочил като мотив за налагане на имуществена санкция в размер по-висок от минималния, установените по време на проверката други нарушения на трудовото законодателство, описани в Протокола за извършена проверка. Видно от НП като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 128, т. 2 КТ, във връзка с чл. 270, ал. 3 КТ. В мотивите на НП не са посочени други конкретни правни норми, които са нарушени виновно, не се съдържа фактическо описание на друго деяние и обстоятелствата, при които то е извършено. Санкционният акт не съдържа указания в тази насока, не очертава по необходимия категоричен начин предмета на доказване в производството относно други нарушения, респективно не позволява на съда и страните да формират категорични изводи от фактическа и правна страна и ограничава възможността на нарушителя да реализира в пълен обем правото си на защита в производството. В процесния случай това е направено единствено досежно нарушението по чл. 128, т. 2 КТ, във връзка с чл. 270, ал. 3 КТ. Нарушението на посочените разпоредби е извършено за първи път от касатора. При липсата на други отегчаващи обстоятелства касационният съд намира, че налагането на имуществена санкция в минимално предвидения размер от 1500,00 лв. съответства на обществената опасност на извършеното нарушение, поради което е съобразено с чл. 27 ЗАНН.

По изложените съображения, касационната инстанция намира, че обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. Делото следва да бъде решено по същество като спорното НП се измени и на касатора се определи наказание в минималния посочен в чл. 414, ал. 1 КТ размер, а именно 1500,00 (хиляда и петстотин) лв.

Доводите за допуснати от състава на СРС съществени нарушения на процесуалните правила са неоснователни. Те са наведени в светлината на твърдението на касатора, че в нарушение на правилата районният съдия не е разпитал допуснатия при режим на довеждане свидетел. С разпореждане от 05.10.2011 г. на СД „Л. – Т., Т. и сие” е допуснат до разпит като свидетел при режим на довеждане едно лице. В съдебното заседание, провело се в СРС на 27.04.2012 г., процесуалният представител на жалбоподателя е посочил, че свидетелят е служебно ангажиран, поради което не се явява, но не е представил доказателства за твърденията си. Индивидуализирал го е като В. П.. Съдът изрично е указал в следващото съдебно заседание допуснатият свидетел да бъде доведен. Жалбоподателят не е поискал неговото призоваване. В съдебното заседание на 29.06.2012 г. допуснатият на дружеството свидетел отново не се е явил. Процесуалният му представител е поддържал ангажираност по служба на морето, но отново не е представил доказателства за това. Помолил е за отлагане на делото и даване на нова възможност за довеждането на свидетеля. Отново не е поискал призоваването му от съда. Поради липсата на предпоставки за отлагане на делото, с протоколно определение от 29.06.2012 г. съставът на СРС е отменил определението си от 27.04.2012 г., с което е допуснат при режим на довеждане един свидетел на жалбоподателя, приключил е съдебното следствие и е дал ход на съдебните прения. Доказателства за ангажираността на свидетеля към момента на провеждане на двете заседания в СРС – на 27.04.2012 г. и на 29.06.2012 г. не са представени, както пред районния съд, така и към касационната жалба или в хода на

производството пред АССГ. Предвид това, настоящият касационен състав намира, че при разглеждането и решаването на делото въззивният съд не е допуснал твърдяното съществено нарушение на процесуалните правила и не е нарушил правото на защита на касатора. На дружеството е дадена възможност надлежно да се защити и да установи твърдяните факти и обстоятелства, което то не е направило по причина на своето поведение. Начинът, по който касаторът е организирал защитата си в производството пред районния съд, навежда на извод за целенасочено шиканиране на процеса, което поведение не може да се толерира от съда с последователно отлагане на заседанията поради една и съща причина и при липсата на каквито и да е доказателства, от които да се установи необходимостта от това отлагане. Затова процесуалното поведение на районния съдия се преценява от касационната инстанция като правилно и законосъобразно, предприето в съответствие с приложимия процесуален закон.

Неоснователно е и възражението, че съставът на СРС не се е произнесъл по възражението на дружеството – жалбоподател за издаване на спорното НП от некомпетентен орган. На първо място такова възражение не е направено нито в жалбата, нито в хода на съдебното производство пред въззивния съд. На следващо място, видно от мотивите на обжалвания съдебен акт (страница трета, абзац първи) съдът изрично е изследвал въпроса и е взел становище, че както АУАН, така и спорният санкционен акт са издадени от овластени за това лица. След като съобрази разпоредбата на чл. 416, ал. 5 КТ и представените и обсъдени доказателства, касационният съд намира, че изводът на въззивния съд в тази насока следва да се сподели и не подлежи на ревизия.

Настоящият касационен състав споделя изцяло и направените в обжалвания съдебен акт правни изводи досежно съставянето и издаването на АУАН и НП в съответствие с изискванията на ЗАНН. Правилна и законосъобразна е преценката на съда също така, че СД „Л.-Т., Т. и Сие” е осъществило състава на административно нарушение, като е нарушило разписаното в чл. 128, т. 2 КТ задължение да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа в установените срокове. Въззивният съд е взел и правилно становище относно неприложимостта на разпоредбата на чл. 415в КТ в спорната хипотеза. По делото не са представени доказателства за наличие на предпоставките за приложението ѝ. Маловажност на нарушението, съгласно цитираната разпоредба, е налице, ако то е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в КТ и ако от него не са произтекли вредни последици за работници и служители. В такъв случай работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100,00 лв. до 300,00 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50,00 лв. до 100,00 лв. Във всеки случай от неплащането на възнаграждението за положен труд в установените срокове произтичат вредни последици за съответния работник или служител, поради което настоящият съд намира, че в случая не е налице една от кумулативно предвидените в разпоредбата предпоставки за нейното приложение.

По искането за разноски:

Искането на касатора за присъждане на направените разноски в настоящето производство и в това пред въззивния съд е неоснователно, поради което не

следва да се уважава. Съгласно Тълкувателно решение № 2 от 03.06.2009 г. на Върховния административен съд по тълк. д. № 7/2008 г., което по аргумент от разпоредбата на чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт е задължително за настоящия съд, административните съдилища не присъждат разноски в производствата по касационни жалби срещу решенията на районните съдилища по административнонаказателни дела.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2, предл. второ АПК и чл. 222, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Съдебно решение от 09.07.2012 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 8 състав по нахд № 15411 по описа за 2011 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 23-2302746/06.06.2011 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, [населено място], с което на основание чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда на СД „Л.-Т., Т. и Сие“ е наложена имуществена санкция в размер на 2000,00 (две хиляди) лв. за нарушение на чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда, във връзка с чл. 270, ал. 3 от същия.

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление №.23-2302746/06.06.2011 г, издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, [населено място], с което на основание чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда на СД „Л.-Т., Т. и Сие“ е наложена имуществена санкция в размер на 2000,00 (две хиляди) лв. за нарушение на чл. 128, т. 2 от Кодекс а труда, във връзка с чл. 270, ал. 3 от същия, като на основание чл.414, ал.1 от Кодекса на труда **ОПРЕДЕЛЯ** на СД „Л.-Т., Т. и Сие“, с ЕИК[ЕИК] имуществена санкция в размер на 1500,00 (хиляда и петстотин) лв.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на СД „Л.-Т., Т. и Сие“, с ЕИК[ЕИК], за присъждане на направените пред Софийския районен съд и пред Административен съд София – град разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.